

Arrest

nr. 307 236 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERVILDE
Steenovenstraat 6/0102
8370 BLANKENBERGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat M. MERVILDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 juni 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoen te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent ongeveer 21 jaar geleden geboren in Lal Pura, in het Lal Pura district in de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw ouders en uw broer. U bent niet naar school gegaan, maar hielp

op de velden van uw familie en zorgde voor de dieren. Daarnaast ging u naar de naburige madrassa sinds u 10 à 11 jaar oud was.

Vier dagen voor uw vertrek werden u en S., een medeleerling, in de madrassa aangesproken door de taliban. Zij zeiden dat ze jullie zouden meenemen en gaven jullie een brief mee die jullie thuis moesten afgeven. De talibanleden zeiden dat jullie thuis moesten blijven en dat ze jullie zouden komen ophalen. Na deze ontmoeting ging u onmiddellijk naar huis, waar u alles vertelde aan uw moeder. Een tijdje later kwam uw vader thuis en vertelde uw moeder aan hem wat er was gebeurd. De volgende ochtend ging uw vader naar het districtshuis om dit aan te geven. Een uur later kwamen de taliban naar uw huis. Ze sloegen uw moeder en doorzochten het huis, maar u had zich verstopt. Toen de taliban vertrokken waren, kwam uw paternale tante W. om uw moeder te verzorgen en verliet u uw verstopplaats. Na het bezoek bij u thuis, kwamen de taliban uw vader tegen toen hij naar het districtshuis was gegaan. Zij hebben uw vader geslagen en neergeschoten. Rond de middag kwam de echtgenoot van uw tante W. naar uw huis en hij vertelde aan uw moeder dat haar echtgenoot was overleden en dat de taliban hem hadden neergeschoten. Daarop bracht hij u en uw moeder naar uw maternale oom M. in Sarband. Uw oom M. bracht u meteen bij een vriend van hem, waar u vervolgens twee nachten verbleef. In die tijd kwamen de taliban naar het huis van uw tante W.. Zij liet dit op de ochtend van uw vertrek weten aan uw oom M.. Vervolgens vertrok u die dag vanuit Sarband richting Pakistan.

U vertrok kort na het Suikerfeest in 2020 (i.e. 23-24 mei 2020) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland naar België, waar u in april 2021 aankwam. Op 07/04/2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw vertrek gingen de taliban naar het huis van uw maternale oom en lieten ze daar een tweede brief achter.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, de originele taskara van uw vader en de twee originele brieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u tijdens uw gesprek bij de DVZ dan wel aanhaalde dat uw vader u zei dat u stress en een depressie heeft (Verklaring DVZ, punt 32), blijkt dit verder nergens uit uw overige verklaringen. Zelf verklaarde u namelijk dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, 02.06.2021). Ook bij aanvang van, tijdens en na uw persoonlijk onderhoud merkte u nergens enig probleem in dit verband op (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban die u gedwongen wilden rekruteren. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid op het moment van uw verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht kan worden. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 22 april 2021 door het Militair Hospitaal Koning Astrid, luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een grote wetenschappelijke zekerheid dat M., Z. op datum van 22/04/2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 keer een goede schatting is." Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleef u echter volharden in uw minderjarigheid, waarbij u verklaarde 17 jaar te zijn (CGVS, p. 3;12). Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantastte.

Ten eerste dient gesteld te worden dat u er niet in slaagt om de gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast

blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er dient gesteld te worden dat uw verklaringen niet overeenkomen met de beschikbare informatie en dat u er niet in slaagt om het aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van deze rekruteringswijze door de taliban. Uit uw verklaringen bleek niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. U verklaarde namelijk dat u geen contact had met de taliban, dat u geen talibanleden persoonlijk kende en dat u geen familieleden had die lid waren van de taliban (CGVS, p. 7). U verklaarde over uw madrassa wel dat er eveneens talibanleden kwamen. Ze kwamen er bidden en spreken met de mensen. Uzelf was hierbij niet betrokken (CGVS, p. 14). Dat u en een medeleerling dan plots persoonlijk zouden worden gevraagd zich aan te sluiten bij de taliban gaat in tegen de beschikbare info met betrekking tot rekruteringsmethodes van de taliban en is om die reden reeds weinig aannemelijk. U verklaarde verder nog dat de taliban na het gebed naar de moskee gingen en daar mensen probeerden te stoppen. Als ze daarin slaagden, dan vroegen ze aan hen om zich aan te sluiten. Als mensen het niet accepteerden, dwongen ze hen door naar hun huizen te gaan en hen mee te nemen (CGVS, p. 7-8). Deze verklaringen zijn niet alleen niet in overeenstemming met de beschikbare informatie, maar ook weinig gedetailleerd. Op de vraag of u dit ooit zag gebeuren, antwoordde u eerst expliciet ja. Als u dan gevraagd werd om het te beschrijven, verklaarde u plots dat het niet gezien had met uw ogen, maar dat u had gehoord van mensen dat de zoon van de malik was meegenomen (CGVS, p. 8). U wist eveneens niet waarom de taliban dit deden (CGVS, p. 7). Gezien dergelijke zaken volgens uw verklaringen regelmatig gebeurden, kan verwacht worden dat u hier meer details kon over geven. Tot slot slaagt u er niet in om een verklaring te geven waarom de taliban per se u zouden willen inlijven. Aangezien de taliban zoals hierboven beschreven over ruim voldoende vrijwilligers beschikten en zij – behoudens zeer uitzonderlijke omstandigheden – niet overgingen tot gedwongen individuele rekrutering kon u niet aannemelijk maken dat de taliban moeite zouden doen om u te verplichten zich bij hen aan te sluiten, dan wel om u tegen uw wil mee te nemen om jihad met hen te voeren. Zoals eerder aangehaald had u geen enkele band met de taliban. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u over een profiel beschikt dat voor de taliban bijzonder interessant is. Uw vader was slechts een landbouwer die jullie eigen gronden bewerkte (CGVS, p. 11 & Vragenlijst DVZ, punt 12). U kon noch lezen noch schrijven en u bent nooit naar school gegaan (CGVS, p. 11 & Vragenlijst DVZ, punt 11). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat uw ooms een profiel hadden dat interessant zou kunnen zijn voor de taliban. Zodoende kan niet worden ingezien waarom de taliban de tijd en moeite zouden investeren om u te dwingen zich bij hen aan te sluiten. Op de vraag waarom de taliban specifiek naar u vroegen, antwoordde u zelf dat u het niet weet (CGVS, p. 20;26). Er kan echter verwacht worden dat, indien de taliban u per se wilden hebben, u hiervoor toch een zekere verklaring voor kan geven. Omwille van de bovenstaande redenen kan u niet aannemelijk maken dat de taliban u persoonlijk en gedwongen zou willen rekruteren. Daarnaast slaagt u er niet in om het bezoek van de taliban geloofwaardig te maken. Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat het niet logisch is dat de taliban niet zouden binnen komen in de stal waar u verstopt zat. U verklaarde dat u zich tijdens het bezoek van de taliban achter een heuvel van gras verstopte en dat de taliban daar niet binnen kwamen (CGVS, p. 23). Dit is echter bijzonder opvallend, aangezien uit uw verklaringen bleek dat zij uw moeder hard hadden aangepakt en het hele huis hadden doorzocht (CGVS, p. 23). Dit toont toch aan dat de taliban er op gebrand waren om u te vinden. Het is dan ook niet logisch dat ze niet in de stal zouden gaan om u te zoeken. Er werd u dan ook gevraagd waarom de taliban dit niet deden. Daarop verklaarde u eerst dat het een donkere plaats was zonder ramen, waardoor er niets zichtbaar was en dat het een plaats was voor de dieren (CGVS, p. 23). Als dan dieper werd ingegaan op uw verstopplaats en onder meer gevraagd werd hoe u en de koeien dan in de stal geraakten, verklaarde u dat er een frame was zonder deur (CGVS, p. 23). U werd dan gewezen op het feit dat er dan wel degelijk licht in de stal kwam en kreeg de vraag waarom de taliban dan niet zouden binnenkomen. Daarop verklaarde u dat er gras en uitwerpselen van de koeien lagen, dus dat de taliban dachten dat het om een gewone ruimte voor de koeien ging en dat u zich daar niet zou verstoppen (CGVS, p. 23). Dit is geen afdoende verklaring. Het lijkt onwaarschijnlijk dat de taliban elke ruimte van uw huis zouden doorzoeken, maar dan enkel de stal zouden aanzien voor de ruimte die het is en daar niet binnenkomen. Bovendien bent u hier ook incoherent in uw verklaringen. Enerzijds verklaarde u dat de taliban niet binnenkwamen omdat het te donker was, anderzijds verklaarde u – gewezen op het feit dat het er niet donker was aangezien er een opening was in de stal om de koeien binnen en buiten te laten – dat ze niet binnenkwamen omdat ze dachten dat het gewoon een stal was. Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over hoe u zich verstopt hebt. Enerzijds verklaarde u dat uw moeder u had verstopt en dat zij gras over u had gegooid (CGVS, p. 17). Anderzijds verklaarde u dat, op het moment dat de taliban aan de deur klopten, uw moeder zei dat u zich moest verbergen en dat u zich verstopte onder het gras (CGVS, p. 22). U werd hier op gewezen, waarop u verklaarde dat u bedoelde dat uw moeder aan u zei om u te verbergen (CGVS, p. 22). Dit is niet afdoende, aangezien u aanvankelijk duidelijk verklaarde dat het uw moeder was die u verstopte. Bovendien verklaarde u later dat u verstopt was achter een heuvel van gras, wat nog iets anders is dan u onder het gras verstoppen (CGVS, p. 22). Tot slot was u ook tegenstrijdig over het verloop van de gebeurtenissen kort na het bezoek van de taliban. Enerzijds verklaarde u dat na het vertrek van de taliban, uw tante W. naar uw huis kwam, uw moeder verzorgde met water en dat u dan uit uw verstopplaats kwam (CGVS, p. 17-18). Anderzijds

verklaarde u dat uw moeder u eerst kwam halen uit uw schuilplaats, zo'n 5 minuten nadat de taliban vertrokken waren en dat daarna pas uw tante kwam en uw moeder verzorgde. U was immers al bij uw moeder toen u tante kwam (CGVS, p. 24). Bovenstaande onlogica en tegenstrijdigheden dragen bij aan de ongeloofwaardigheid van het bezoek van de taliban.

Aansluitend bij het voorgaande dient eveneens opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat u op het moment van het bezoek nog thuis was. Uit uw verklaringen bleek dat u en uw ouders na het ontvangen van de brief van de taliban, waarin stond dat zij u zouden meenemen, al bijzonder bang waren. Zo verklaarde u dat uw moeder nadat ze het nieuws vernomen had, heel verdrietig was en aan het wenen was (CGVS, p. 20). Daarnaast verklaarde u ook dat uw vader heel erg van streek was. U verklaarde dat zowel u als uw vader de nacht na het ontvangen van de brief wakker waren en niet konden slapen (CGVS, p. 21). Het is dan ook opmerkelijk dat u thuis bleef, in plaats van met uw vader mee te gaan naar het districtshuis of ergens anders onder te duiken. U kreeg dan ook deze bedenking opgeworpen, waarop u verklaarde dat u niet wist waarom uw vader u niet elders verstopte (CGVS, p. 22). Er kan verwacht worden dat uw vader – gezien zijn grote vrees – u ergens anders zou onderbrengen of zou wegsturen. Het feit dat u pas bent vertrokken naar uw oom M. nadat uw vader gedood was, houdt maar weinig steek in het licht van uw verklaarde vrees. Deze vaststelling ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot vertoonde u een grote onwetendheid over een aantal cruciale elementen die de basis van uw vluchtrelaas vormen.

Om te beginnen had u bitter weinig informatie betreffende het overlijden van uw vader en vertoonden uw verklaringen een ingestudeerd karakter. U verklaarde dat de echtgenoot van uw tante W. rond de middag - op de dag van het bezoek van de taliban - naar uw huis kwam en aan uw moeder zei dat haar man gedood was door de taliban en naar het ziekenhuis werd gebracht. De echtgenoot van W. had dit vernomen via de dorpsgenoten (CGVS, p. 24). Verder kon u eigenlijk geen informatie geven. U wist niet of uw vader al in het districtshuis geweest was, met wie hij zou gesproken hebben, wat hij deed in het districtshuis, waar de taliban uw vader was tegengekomen, hoever van het districtshuis dit gebeurde, of er overheidspersoneel in de buurt was, hoe de taliban wist dat uw vader van het districtshuis kwam, of ze eerst iets gezegd hadden tegen uw vader of hem onmiddellijk geslagen hebben en of uw vader nog in leven was als hij naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 25-26). Op verschillende van deze vragen gaf u een gelijkaardig antwoord, wat uw onwetendheid bevestigt. U verklaarde diverse keren dat de echtgenoot van uw paternale tante aan uw moeder had gezegd dat haar echtgenoot gedood is door de taliban en dat hij naar het ziekenhuis is gebracht door de dorpingen en dat uw maternale oom zei dat uw vader geslagen en doodgeschoten was door de taliban (CGVS, p. 18;25;26;27). Er kan verwacht worden dat u hier meer informatie over zou kunnen geven, zeker gezien het feit dit een cruciaal element is van uw relaas. U verklaarde onder meer dat de echtgenoot van W. mogelijks naar het ziekenhuis is gegaan en dat en uw oom M. naar de begrafenis is gegaan (CGVS, p. 26). Er kan verwacht worden dat u bijvoorbeeld via hen meer informatie zou verzamelen. U werd hierop gewezen, waarop u verklaarde dat uw oom en de echtgenoot van W. schrik hadden van hun eigen leven en daarom geen informatie verzamelden (CGVS, p. 26). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat uw familieleden gevaar zouden lopen omdat ze informeren naar wat er gebeurd is met uw vader. Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen met betrekking tot uw vader.

Vervolgens was u ook onwetend over wat er met de andere jongen van uw madrassa gebeurd is, namelijk S.. U verklaarde dat de taliban zowel aan u als aan hem gezegd hadden dat ze jullie gingen meenemen en ze gaven jullie beiden een brief (CGVS, p. 19). U kreeg de vraag wat uw vriend gedaan had die de brief ook had gekregen, waarop u antwoordde dat u niets over hem weet (CGVS, p. 21). Daarnaast kon u op de vraag of de taliban ook naar het huis van S. waren gegaan ook geen antwoord geven (CGVS, p. 24). Tot slot kreeg u de vraag of zijn vader ook naar het districtshuis is gegaan, waarop u zei dat u niets weet over hem (CGVS, p. 25). Aangezien S. in dezelfde situatie als u zat, kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben over wat hij gedaan heeft of wat er met hem gebeurd is. Het is niet aannemelijk dat u al die problemen zou kennen, maar dat u helemaal geen idee hebt van wat er met iemand die in exact dezelfde situatie als uzelf zat, is gebeurd. Opnieuw wordt de onaannemelijkheid van uw verklaringen bevestigd.

Tot slot werd ook een grote onwetendheid betreffende de twee brieven die u van de taliban kreeg vastgesteld. Wat betreft de eerste brief, waarin stond dat zij u zouden meenemen, verklaarde u dat u niet wist wat er in stond, dat u de brief zelf niet kon lezen en dat de brief nooit werd voorgelezen aan u, u wist niet waarom ze het aan u gaven en u kon niet vertellen wie de brief had ondertekend. U gaf aan niets te weten over de brief (CGVS, p. 16). Dit is toch bijzonder opvallend, aangezien deze brief deel uitmaakt van de kern van uw problemen. U werd hier meer geconfronteerd, waarop u antwoordde dat de taliban u deze brief gaven en dat ze u zouden meenemen. In de eerste plaats is het vrij opmerkelijk dat u geen idee had van de inhoud van de brief op het moment dat u deze kreeg en deze door uw ouders besproken werd. Op de vraag waarom u de brief niet liet vertalen, verklaarde u dat u geen tijd had daarvoor (CGVS, p. 16). U ontving de documenten op vrijdag 3 juni 2022 (CGVS, p. 15) en het gehoor vond plaats op woensdag 8 juni. Het is aannemelijk dat u op die tijd nog geen volledige vertaling kon verkrijgen, maar u had toch voldoende tijd om de brief oppervlakkig door te nemen met iemand die wel kon lezen. Daarnaast verklaarde u dat er na uw vertrek nog een tweede brief werd afgegeven. U kwam dit ongeveer een maand na uw aankomst in België te weten (CGVS, p. 17). U kon over deze brief eveneens weinig informatie geven. U wist niet wanneer de brief

was afgegeven of wat er in de brief geschreven stond. U verklaarde dat u wist dat de brief van de taliban was, maar dat u er voor de rest niets over weet (CGVS, p. 17). Opnieuw kan verwacht worden dat u over meer informatie zou beschikken. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat u de brief tijdens uw gesprek bij de DVZ niet heeft vermeld. Het interview bij de DVZ vond plaats op 29/03/2022. Aangezien u bent aangekomen in België in april 2021 en u na een maand op de hoogte bent gebracht van de tweede brief, kan verwacht worden dat u dit zou vermelden bij de DVZ. Deze onwetendheid over de twee brieven van de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS een aantal cruciale elementen van uw vluchtrelaas niet aannemen, namelijk de rekrutering door de taliban, de omstandigheden van het overlijden van uw vader, en de brieven van de taliban.

Bovenstaande vaststellingen samengenomen maken dat er door het CGVS geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees om door de taliban gedwongen gerekruteerd te worden.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw taskara en de taskara van uw vader bevestigen louter uw en uw vaders identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De brieven van de taliban die u voorlegde zijn niet van dien aard dat het de bovenstaande beoordeling wijzigt. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allereerste documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

Op 29 juni 2022 stuurde uw advocaat, meester Mervilide, uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud door. Daarin werd gewezen op foutieve schrijfwijzen van persoonsnamen en hoe ze correct geschreven dienen te worden. Daarnaast werd gewezen op het feit dat de taliban op dinsdag of woensdag naar de madrassa kwamen en niet op dinsdag of vrijdag, gezien de madrassa op vrijdag gesloten was (CGVS, p. 18). Deze opmerkingen hebben echter geen betrekking op de verschillende vaststellingen in bovenstaande beslissing en werpen hierbijgevolg geen ander licht op.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de

huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, § 2, § 4, § 5, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij de subsidiaire beschermingsstatus en benadrukt hij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een kopie van de dreigbrief van de taliban van 5 mei 2020 met een beëdigde vertaling;
- een kopie van de dreigbrief van de taliban van 10 augustus 2020 met een beëdigde vertaling.

2.2.2. Verzoeker brengt op 16 februari 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- 'een voorschrijft' van het ministerie van Gezondheid inzake het overlijden van verzoekers vader met een beëdigde vertaling;
- een "infobrief" van het Ministerie van Volksgezondheid in hoofde van verzoekers vader met een beëdigde vertaling;
- een medisch certificaat van de "*Ministry of Public Health*" van 14 september 2023 inzake het overlijden van verzoekers vader.

2.2.3. Op 29 april 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u tijdens uw gesprek bij de DVZ dan wel aanhaalde dat uw vader u zei dat u stress en een depressie heeft (Verklaring DVZ, punt 32), blijkt dit verder nergens uit uw overige verklaringen. Zelf verklaarde u namelijk dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 02.06.2021). Ook bij aanvang van, tijdens en na uw persoonlijk onderhoud merkte u nergens enig probleem in dit verband op (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde gerekruteerd te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Inzake verzoekers verklaringen gedwongen gerekruteerd te worden wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa’s wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er dient gesteld te worden dat uw

verklaringen niet overeenkomen met de beschikbare informatie en dat u er niet in slaagt om het aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van deze rekruteringswijze door de taliban. Uit uw verklaringen bleek niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. U verklaarde namelijk dat u geen contact had met de taliban, dat u geen talibanleden persoonlijk kende en dat u geen familieleden had die lid waren van de taliban (CGVS, p. 7). U verklaarde over uw madrassa wel dat er eveneens talibanleden kwamen. Ze kwamen er bidden en spreken met de mensen. Uzelf was hierbij niet betrokken (CGVS, p. 14). Dat u en een medeleerling dan plots persoonlijk zouden worden gevraagd zich aan te sluiten bij de taliban gaat in tegen de beschikbare info met betrekking tot rekruteringsmethodes van de taliban en is om die reden reeds weinig aannemelijk. U verklaarde verder nog dat de taliban na het gebed naar de moskee gingen en daar mensen probeerden te stoppen. Als ze daarin slaagden, dan vroegen ze aan hen om zich aan te sluiten. Als mensen het niet accepteerden, dwongen ze hen door naar hun huizen te gaan en hen mee te nemen (CGVS, p. 7-8). Deze verklaringen zijn niet alleen niet in overeenstemming met de beschikbare informatie, maar ook weinig gedetailleerd. Op de vraag of u dit ooit zag gebeuren, antwoordde u eerst expliciet ja. Als u dan gevraagd werd om het te beschrijven, verklaarde u plots dat het niet gezien had met uw ogen, maar dat u had gehoord van mensen dat de zoon van de malik was meegenomen (CGVS, p. 8). U wist eveneens niet waarom de taliban dit deden (CGVS, p. 7). Gezien dergelijke zaken volgens uw verklaringen regelmatig gebeurden, kan verwacht worden dat u hier meer details kon over geven. Tot slot slaagt u er niet in om een verklaring te geven waarom de taliban per se u zouden willen inlijven. Aangezien de taliban zoals hierboven beschreven over ruim voldoende vrijwilligers beschikten en zij – behoudens zeer uitzonderlijke omstandigheden – niet overgingen tot gedwongen individuele rekrutering kon u niet aannemelijk maken dat de taliban moeite zouden doen om u te verplichten zich bij hen aan te sluiten, dan wel om u tegen uw wil mee te nemen om jihad met hen te voeren. Zoals eerder aangehaald had u geen enkele band met de taliban. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u over een profiel beschikt dat voor de taliban bijzonder interessant is. Uw vader was slechts een landbouwer die jullie eigen gronden bewerkte (CGVS, p. 11 & Vragenlijst DVZ, punt 12). U kon noch lezen noch schrijven en u bent nooit naar school gegaan (CGVS, p. 11 & Vragenlijst DVZ, punt 11). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat uw ooms een profiel hadden dat interessant zou kunnen zijn voor de taliban. Zodoende kan niet worden ingezien waarom de taliban de tijd en moeite zouden investeren om u te dwingen zich bij hen aan te sluiten. Op de vraag waarom de taliban specifiek naar u vroegen, antwoordde u zelf dat u het niet weet (CGVS, p. 20;26). Er kan echter verwacht worden dat, indien de taliban u per se wilden hebben, u hiervoor toch een zekere verklaring voor kan geven. Omwille van de bovenstaande redenen kan u niet aannemelijk maken dat de taliban u persoonlijk en gedwongen zou willen rekruteren.”

Verzoeker betoogt dat iedere beweerde regel zijn uitzondering heeft en dat ondanks wat de beschikbare informatie echter ook zou mogen uitwijzen, hij in realiteit wel degelijk gedwongen gerekruteerd is door de taliban of dat zij dit minstens probeerden, de reden van zijn vlucht staat dus vast. Hij vervolgt dat de taliban in het dorp rekruteerden en mensen uitnodigden om hen te vervoegen. Verzoeker benadrukt dat ze naar de madrassa of naar de moskee kwamen en na het gebed mensen aanspraken, ze hielden hen tegen en vroegen hen zich aan te sluiten. Verzoeker beklemtoont dat hij en een medeleerling in de madrassa werden aangesproken door de taliban. Hij betoogt dat de taliban zeiden dat ze hen zouden meenemen en ze een brief meegaven die zij thuis moesten afgeven en zeiden dat ze thuis moesten blijven en dat ze hen zouden komen ophalen. Verzoeker stelt zich de vraag hoe verweerder naast de dreigbrief van de taliban, waarvan de echtheid trouwens nochtans niet betwist wordt, kan kijken en de ogen hiervoor geforceerd gesloten kan houden, teneinde te gaan beweren dat hij het niet aannemelijk kan maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van deze rekruteringswijze door de taliban. Verzoeker benadrukt dat dit voor hem een compleet raadsel is. Verzoeker meent dat de brief van de taliban van 1399/02/16 (Perzische jaartelling) hetzij 05/05/2020 uitgaat van het Departement van Inlichtingendienst van de provincie Nangarhar van de Islamitische Emiraten van Afghanistan, gericht aan de militaire commissie. Hij beklemtoont dat in de brief aan de militaire commissie gevraagd wordt om hem, naar aanleiding van het bevel van de militaire rechtbank mee te nemen. Hij stelt dat als hij dit niet zou doen, de militaire rechtbank een beslissing zou nemen. Verzoeker vervolgt dat ook de tweede brief van de taliban van 1399/05/20 (Perzische jaartelling) hetzij 10/08/2020 uitgaat van het Departement van Inlichtingendienst van de provincie Nangarhar van de Islamitische Emiraten van Afghanistan, gericht aan de militaire commissie. Verzoeker meent dat in de brief gesteld wordt dat een arrestatiebevel werd uitgesproken door de militaire rechtbank, doch dat vastgesteld wordt dat hij zich nog niet aangesloten heeft bij de heilige strijders. Verzoeker stelt dat daarnaast in de brief aan de militaire commissie en ‘de heilige strijders van de islamitische emiraten van Afghanistan’ gevraagd wordt om hem en zijn familie te arresteren en hun straf toe te passen. Verzoeker stelt verder dat hij bij zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet alleen een relaas van hoe de taliban bij de gedwongen rekrutering te werk gingen verstreekte, maar hij dit bovendien aan de hand van originele, echte brieven vanwege de taliban, voorzien van alle stempels en handtekeningen van de bevoegde dienst documenteert. Verzoeker betoogt dat hij zich niet voorziet van valse documenten, gefotoshopte foto’s, valse aliassen, maar hij waarheidsgetrouwe documenten voorlegt, en verweerder er toch in slaagt hier bij de beslissing rond te fietsen en geen afdoende motivering geeft waarom hiermee dan geen rekening gehouden zou worden. Hij betoogt dat verweerder vervolgens eigenlijk met de nodige beledigingen aan zijn adres verder gaat, namelijk dat hij “er niet in slaagt om een verklaring te geven waarom de taliban per se u zouden inlijven. [...] Uw vader was slechts een

landbouwer die jullie eigen gronden bewerkte. U kon lezen noch schrijven en u bent nooit naar school gegaan. [...] Zodoende kan niet worden ingezien waarom de taliban de tijd en moeite zouden investeren om u te dwingen zich bij hen aan te sluiten.” Verzoeker betoogt dat hij er opnieuw op dient te wijzen dat de realiteit nochtans is dat de taliban het landbouwerszootje dat lezen noch schrijven kon, gedwongen wilden rekruteren, hetgeen blijkt uit de voorgelegde brieven. Verzoeker meent dat hij de taliban eerder nog gezien heeft aan de madrassa, maar de dag dat ze hem aanspraken en de brief overhandigden de eerste keer was dat ze hem vroegen om zich bij hen aan te sluiten. Hij stelt dat de taliban hem en de andere jongen vroegen om in de hoek van de moskee te gaan zitten, ze lieten hen gedurende 20 à 25 minuten wachten en wanneer de taliban terugkwamen overhandigden ze de brief en zeiden ze dat ze hen bij hun thuis zouden oppikken.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst daar hij louter volhardt in zijn verklaringen op het CGVS, de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing bekritiseert die gebaseerd zijn op algemene beschikbare landeninformatie inzake gedwongen rekrutering in Afghanistan, zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. Bovendien wijst de Raad op de algemene landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn familieleden na zijn vertrek, ondanks de tweede dreigbrief, geen concrete problemen meer ondervonden (persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 11). In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Daarenboven wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt de neergelegde dreigbrieven van de taliban, naast een inhoudelijke beoordeling, ook wel degelijk vormelijk werden beoordeeld en betwist nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief is. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Voorts motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoeker er niet in slaagt het bezoek van de taliban aannemelijk te maken:

“Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat het niet logisch is dat de taliban niet zouden binnen komen in de stal waar u verstopt zat. U verklaarde dat u zich tijdens het bezoek van de taliban achter een heuvel van gras verstopte en dat de taliban daar niet binnen kwamen (CGVS, p. 23). Dit is echter bijzonder opvallend, aangezien uit uw verklaringen bleek dat zij uw moeder hard hadden aangepakt en het hele huis hadden doorzocht (CGVS, p. 23). Dit toont toch aan dat de taliban er op gebrand waren om u te vinden. Het is dan ook niet logisch dat ze niet in de stal zouden gaan om u te zoeken. Er werd u dan ook gevraagd waarom de taliban dit niet deden. Daarop verklaarde u eerst dat het een donkere plaats was zonder ramen, waardoor er niets zichtbaar was en dat het een plaats was voor de dieren (CGVS, p. 23). Als dan dieper werd ingegaan op uw verstopplaats en onder meer gevraagd werd hoe u en de koeien dan in de stal geraakten, verklaarde u dat er een frame was zonder deur (CGVS, p. 23). U werd dan gewezen op het feit dat er dan wel degelijk licht in de stal kwam en kreeg de vraag waarom de taliban dan niet zouden binnenkomen. Daarop verklaarde u dat er gras en uitwerpselen van de koeien lagen, dus dat de taliban dachten dat het om een gewone ruimte voor de koeien ging en dat u zich daar niet zou verstoppen (CGVS, p. 23). Dit is geen afdoende verklaring. Het lijkt onwaarschijnlijk dat de taliban elke ruimte van uw huis zouden doorzoeken, maar dan enkel de stal zouden aanzien voor de ruimte die het is en daar niet binnenkomen. Bovendien bent u hier ook incoherent in uw verklaringen. Enerzijds verklaarde u dat de taliban niet binnenkwamen omdat het te donker was, anderzijds verklaarde u – gewezen op het feit dat het er niet donker was aangezien er een opening was in de stal om de koeien binnen en buiten te laten – dat ze niet binnenkwamen omdat ze dachten dat het gewoon een stal was. Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over hoe u zich verstopt hebt. Enerzijds verklaarde u dat uw moeder u had verstopt en dat zij gras over u had gegooid (CGVS, p. 17). Anderzijds verklaarde u dat, op het moment dat de taliban aan de deur klopten, uw moeder zei dat u zich moest verbergen en dat u zich verstopte onder het gras (CGVS, p. 22). U werd hier op gewezen, waarop u verklaarde dat u bedoelde dat uw moeder aan u zei om u te verbergen (CGVS, p. 22). Dit is niet afdoende, aangezien u aanvankelijk duidelijk verklaarde dat het uw moeder was die u verstopte. Bovendien verklaarde u later dat u verstopt was achter een heuvel van gras, wat nog iets anders is dan u onder het gras verstoppen (CGVS, p. 22). Tot slot was u ook tegenstrijdig over het verloop van de gebeurtenissen kort na het bezoek van de taliban. Enerzijds verklaarde u dat na het vertrek van de taliban, uw tante W. naar uw huis kwam, uw moeder verzorgde met water en dat u dan uit uw verstopplaats kwam (CGVS, p. 17-18). Anderzijds verklaarde u dat uw moeder u eerst kwam halen uit uw schuilplaats, zo'n 5 minuten nadat de taliban

vertrokken waren en dat daarna pas uw tante kwam en uw moeder verzorgde. U was immers al bij uw moeder toen u tante kwam (CGVS, p. 24). Bovenstaande onlogica en tegenstrijdigheden dragen bij aan de ongelooftwaardigheid van het bezoek van de taliban.”

Verzoeker betoogt dat verweerder bij de motivering van de beslissing muggenzift en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen ziet waar ze niet zijn, of die minstens als ze al tegenstrijdig zijn van gering belang zijn in het geheel van zijn vluchtrelaas. Verzoeker betoogt dat verweerder spijkers op laagwater zoekt. Hij meent dat zijn moeder hem bij het aankloppen van het huis door de taliban aangeraden had zich te gaan verstoppen in de koeienstal. Hij stelt dat hij zich daar zelf in het donker verstopte achter een heuvel van gras bedoeld voor de koeien. Verzoeker stelt verder dat het feit dat hij niet veel informatie kan geven over het bezoek van de taliban, natuurlijk ligt in het feit dat hij zelf verstopt was en zich niet kon vergewissen van hetgeen zich afspeelde in het huis. Hij meent dat de reden waarom de taliban hem niet in de koeienstal zijn komen zoeken, hem evenzeer een raadsel is; hij kan zich echter niet in hun hoofd plaatsen en ze doorzochten het huis blijkbaar desalniettemin grondig. Verzoeker meent dat de stal waar hij verstopt was, een donkere plaats was zonder ramen noch deuren. Hij stelt dat er een koe zat en er gras en uitwerpselen lagen. Verzoeker beschrijft dat er geen deur was, maar wel een frame zonder deur, namelijk een doorgang waar de dieren in en uit konden. Hij meent dat de kans dat hier derhalve wat licht kon binnenkomen reëel is, maar het desalniettemin een donkere ruimte bleef waar hij goed verstopt zat. Verzoeker betoogt dat er hier geen tegenstrijdigheid of incoherentie in zijn verklaringen te vinden zijn. Hij benadrukt dat de taliban de koeienstal hebben aanzien voor de ruimte die het is en het feit dat zij daar niet binnengekomen zijn in het bovenstaande valt te verklaren. Verzoeker meent dat bovendien de taliban zijn moeder hebben afgetuigd en ze misschien verwachtten dat ze dusdoende wel zou breken en zijn verstopplaats kenbaar zou maken. Verzoeker meent dat doordat ze dit niet deed, de taliban mogelijk geloofden dat hij effectief niet thuis was en ze samen met de vaststelling dat ze hem niet in het huis vonden, hun zoektocht aldaar staakten. Hij vervolgt dat zijn paternale tante het geroep hoorde en over de muur aan het huis klom nadat de taliban vertrokken waren. Hij stelt dat tegen dan hij uit zijn schuilplaats gekomen was en hij bij zijn moeder was die hem vertelde dat de taliban vertrokken waren en zijn moeder vervolgens door zijn paternale tante verzorgd werd.

Met de loutere volharding in één versie van zijn verklaringen kan verzoeker geenszins zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu het bezoek van de taliban. Verzoeker kan daarnaast met zijn blote poneringen geenszins een afdoende verklaring bieden voor het feit dat de taliban de stal niet doorzocht hebben, te meer zij met vier zouden zijn geweest en tien tot vijftien minuten binnen zouden zijn gebleven waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij het huis grondig konden doorzoeken en geen genoegen zouden nemen met de bewering van zijn moeder dat hij niet thuis was (persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 23-24).

In samenhang met voorgaande bemerkt de commissaris-generaal op terechte wijze dat het weinig logisch is dat verzoeker op het moment van het bezoek van de taliban nog thuis was:

“Uit uw verklaringen bleek dat u en uw ouders na het ontvangen van de brief van de taliban, waarin stond dat zij u zouden meenemen, al bijzonder bang waren. Zo verklaarde u dat uw moeder nadat ze het nieuws vernomen had, heel verdrietig was en aan het wenen was (CGVS, p. 20). Daarnaast verklaarde u ook dat uw vader heel erg van streek was. U verklaarde dat zowel u als uw vader de nacht na het ontvangen van de brief wakker waren en niet konden slapen (CGVS, p. 21). Het is dan ook opmerkelijk dat u thuis bleef, in plaats van met uw vader mee te gaan naar het districtshuis of ergens anders onder te duiken. U kreeg dan ook deze bedenking opgeworpen, waarop u verklaarde dat u niet wist waarom uw vader u niet elders verstopte (CGVS, p. 22). Er kan verwacht worden dat uw vader – gezien zijn grote vrees – u ergens anders zou onderbrengen of zou wegsturen. Het feit dat u pas bent vertrokken naar uw oom M. nadat uw vader gedood was, houdt maar weinig steek in het licht van uw verklaarde vrees. Deze vaststelling ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker betoogt dat hij na het bezoek van de taliban aan de moskee/de madrassa en het ontvangen van de brief, echter meteen naar huis keerde om melding te maken aan zijn ouders. Hij betoogt dat zijn moeder zijn relaas aanhoorde, maar zij wachtten tot zijn vader thuis was van zijn werk op de velden om een beslissing te nemen over wat ze zouden doen. Verzoeker meent dat iedereen natuurlijk erg overstuur, emotioneel en bang was. Hij betoogt dat hij thuis bleef omdat dat was wat zijn vader hem had opgedragen en het te laat was om nog naar het districtshuis te gaan, zodat zijn vader pas besloot de volgende ochtend vroeg te gaan. Verzoeker stelt dat het diens beslissing was om alleen naar het districtshuis te gaan die ochtend en hij zijn vader gehoorzaamde. Verzoeker meent dat niet veel later de taliban al het bezoek aan het huis van zijn ouders brachten, zodat hij over niet veel tijd had beschikt om elders onder te duiken. Verzoeker stelt dat pas na de informatie over de dood van zijn vader, er beslist werd om elders onder te duiken en vervolgens het land uit te vluchten. Verzoeker meent dat dit dan ook gekaderd dient te worden in het korte tijdsbestek tussen de afgifte van de brief en het bezoek van de taliban aan het huis.

Verzoeker brengt met wederom de loutere volharding in zijn verklaringen geen dienstige elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context kunnen ontcrachten. Daarenboven biedt het vermeende korte tijdsbestek waarin een beslissing genomen moest worden geen

afdoende verklaring voor de reactie van zijn vader daar verzoeker zijn ouders in de avond inlichtte over de brief van de taliban en zijn vader pas 's ochtends naar het districtshuis ging waardoor er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er afdoende tijd was om te beslissen verzoeker te laten onderduiken te meer zij op de hoogte waren dat de taliban in de ochtend zouden langskomen om hem te rekruteren (persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 20-21).

Voorts wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker een grote onwetendheid heeft over een aantal cruciale elementen die de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op volgende terechte bevindingen gewezen:

“Om te beginnen had u bitter weinig informatie betreffende het overlijden van uw vader en vertoonden uw verklaringen een ingestudeerd karakter. U verklaarde dat de echtgenoot van uw tante W. rond de middag - op de dag van het bezoek van de taliban - naar uw huis kwam en aan uw moeder zei dat haar man gedood was door de taliban en naar het ziekenhuis werd gebracht. De echtgenoot van W. had dit vernomen via de dorpsgenoten (CGVS, p. 24). Verder kon u eigenlijk geen informatie geven. U wist niet of uw vader al in het districtshuis geweest was, met wie hij zou gesproken hebben, wat hij deed in het districtshuis, waar de taliban uw vader was tegengekomen, hoever van het districtshuis dit gebeurde, of er overheidspersoneel in de buurt was, hoe de taliban wist dat uw vader van het districtshuis kwam, of ze eerst iets gezegd hadden tegen uw vader of hem onmiddellijk geslagen hebben en of uw vader nog in leven was als hij naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 25-26). Op verschillende van deze vragen gaf u een gelijkaardig antwoord, wat uw onwetendheid bevestigt. U verklaarde diverse keren dat de echtgenoot van uw paternale tante aan uw moeder had gezegd dat haar echtgenoot gedood is door de taliban en dat hij naar het ziekenhuis is gebracht door de dorpelingen en dat uw maternale oom zei dat uw vader geslagen en doodgeschoten was door de taliban (CGVS, p. 18;25;26;27). Er kan verwacht worden dat u hier meer informatie over zou kunnen geven, zeker gezien het feit dit een cruciaal element is van uw relaas. U verklaarde onder meer dat de echtgenoot van W. mogelijks naar het ziekenhuis is gegaan en dat en uw oom M. naar de begrafenis is gegaan (CGVS, p. 26). Er kan verwacht worden dat u bijvoorbeeld via hen meer informatie zou verzamelen. U werd hierop gewezen, waarop u verklaarde dat uw oom en de echtgenoot van W. schrik hadden van hun eigen leven en daarom geen informatie verzamelden (CGVS, p. 26). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat uw familieleden gevaar zouden lopen omdat ze informeren naar wat er gebeurd is met uw vader. Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen met betrekking tot uw vader.”

Verzoeker repliceert dat in de hectiek van het verloop der feiten, hij echter geen enkele informatie omtrent het overlijden van zijn vader met eigen ogen heeft kunnen waarnemen of uit eerste hand heeft kunnen vernemen. Hij benadrukt dat het de echtgenoot van zijn paternale tante was, de tante die in Lalpour woont en zijn moeder was komen verzorgen na het bezoek van de taliban, die op de dag van het bezoek van de taliban naar zijn huis kwam en aan zijn moeder vertelde dat hij van dorpsbewoners gehoord had dat haar echtgenoot gedood is door de taliban en dat zijn lichaam naar het ziekenhuis overgebracht was. Verzoeker beklemtoont dat zijn vader blijkbaar hard geslagen werd door de taliban en hij vervolgens doodgeschoten werd. Hij meent dat meteen daarna besloten werd om hem naar het huis van zijn maternale oom te brengen, zodat hij zich niet kon vergewissen betreffende de omstandigheden van het overlijden van zijn vader, of hij naar het districtshuis is kunnen gaan, wat daar dan besproken zou zijn, hoe de taliban hem gevonden en gedood hebben, of hij nog leefde op weg naar het ziekenhuis of niet,... Verzoeker meent dat er door verweerder van hem verwacht wordt dat hij via zijn maternale oom, die naar de begrafenis van zijn vader is geweest, informatie zou trachten te verzamelen, maar verweerder daarbij voorbij gaat aan het feit dat hij niet of slechts heel beperkt in de mogelijkheid is om nog contact te onderhouden met zijn familie in zijn herkomstland, te meer eigenlijk verwacht wordt dat hij de banden met zijn herkomstland breekt. Verzoeker benadrukt dat ieder contact met de familie voor hen ook een gevaar inhoudt, gelet op mogelijke represailles door de taliban. Hij stelt dat het verzamelen van informatie middels documentatie bovendien quasi onmogelijk is. Verzoeker meent dat hij door zijn raadsman bijvoorbeeld geadviseerd werd een overlijdensakte van zijn vader op te vragen, maar dit eenvoudigweg onmogelijk is gelet op het gezag van de taliban. Verzoeker betoogt dat de taliban enerzijds voor de problemen in zijn hoofde zorgen, maar het anderzijds ook onmogelijk maken om bepaalde elementen van die problemen te bewijzen middels documenten.

Verzoeker slaagt er niet in voormelde motieven om te buigen. De Raad herhaalt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt en ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kernelementen van zijn vrees, in casu over het overlijden van zijn vader. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Verzoekers ponering dat hij slechts beperkt contact kan houden met zijn familie gelet op de mogelijke represailles door de taliban, kan geen verschoning bieden voor zijn gebrekkige kennis daar hij verklaarde dat zijn familie geen problemen meer heeft met de taliban, hij nog contacten onderhoudt met hen en zijn moeder hem de dreigbrieven opstuurde (persoonlijk onderhoud 8 juni 2022, p. 10- 11, p. 17). Verzoeker toont zodoende geenszins aan dat hij geen nadere informatie kon verkrijgen omtrent het overlijden van zijn vader, te meer zijn betoog dat het verzamelen van informatie

middels documentatie, zoals de overlijdensakte van zijn vader quasi onmogelijk is door de taliban, niet in overeenstemming ligt met de ondertussen middels zijn aanvullende nota bijgebrachte attesten inzake het overlijden van zijn vader zodat niet kan ingezien worden waarom verzoeker deze informatie niet eerder kon bijbrengen.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing met reden geoordeeld dat verzoeker ook onwetend was over het lot van de andere jongen die aangesproken werd in de madrassa:

“U verklaarde dat de taliban zowel aan u als aan hem gezegd hadden dat ze jullie gingen meenemen en ze gaven jullie beiden een brief (CGVS, p. 19). U kreeg de vraag wat uw vriend gedaan had die de brief ook had gekregen, waarop u antwoordde dat u niets over hem weet (CGVS, p. 21). Daarnaast kon u op de vraag of de taliban ook naar het huis van S. waren gegaan ook geen antwoord geven (CGVS, p. 24). Tot slot kreeg u de vraag of zijn vader ook naar het districtshuis is gegaan, waarop u zei dat u niets weet over hem (CGVS, p. 25). Aangezien S. in dezelfde situatie als u zat, kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben over wat hij gedaan heeft of wat er met hem gebeurd is. Het is niet aannemelijk dat u al die problemen zou kennen, maar dat u helemaal geen idee hebt van wat er met iemand die in exact dezelfde situatie als uzelf zat, is gebeurd. Opnieuw wordt de onaannemelijkheid van uw verklaringen bevestigd.”

Verzoeker repliceert dat hij en een medeleerling in de madrassa werden aangesproken door de taliban. Hij stelt dat de taliban zeiden dat ze hen zouden meenemen en ze hem een brief gaven die zij thuis moesten afgeven en zeiden dat ze thuis moesten blijven en dat ze hen zouden komen ophalen. Verzoeker meent dat de taliban hem en de andere jongen vroegen om in de hoek van de moskee te gaan zitten en ze hen gedurende 20 à 25 minuten lieten wachten en wanneer zij terugkwamen ze de brief overhandigden en zeiden dat ze hen bij hun thuis zouden oppikken. Verzoeker meent dat de taliban volledig bewapend waren, tulbanden droegen en hun gezichten bedekten, waardoor hij en S. volledig in shock en bang waren. Verzoeker meent dat ze geen woord over hun lippen konden krijgen en zelfs niet tegen elkaar praatten. Hij stelt dat ze naderhand, zoals door de taliban opgedragen, elk naar hun huis gingen. Verzoeker meent dat hij dan ook in de onmogelijkheid was om zich te vergewissen over de toestand van S., ondanks dat deze samen met hem in ‘hetzelfde schuitje’ zat. Verzoeker besluit dat ook naderhand, na zijn vertrek hij niet meer over de mogelijkheden beschikte om informatie over S. te verzamelen en het ook disproportioneel is om dit van hem te gaan verwachten.

Door vast te houden aan de reeds afgelegde verklaringen kan verzoeker zijn gebrekkige kennis over het lot van S. geenszins verschonen. De Raad herhaalt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zaken die in direct verband staan met zijn vrees, in casu het lot van S.. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 10) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat er ook een grote onwetendheid in verzoekers hoofde wordt vastgesteld aangaande de twee ontvangen dreigbrieven van de taliban:

“Wat betreft de eerste brief, waarin stond dat zij u zouden meenemen, verklaarde u dat u niet wist wat er in stond, dat u de brief zelf niet kon lezen en dat de brief nooit werd voorgelezen aan u, u wist niet waarom ze het aan u gaven en u kon niet vertellen wie de brief had ondertekend. U gaf aan niets te weten over de brief (CGVS, p. 16). Dit is toch bijzonder opvallend, aangezien deze brief deel uitmaakt van de kern van uw problemen. U werd hier meer geconfronteerd, waarop u antwoordde dat de taliban u deze brief gaven en dat ze u zouden meenemen. In de eerste plaats is het vrij opmerkelijk dat u geen idee had van de inhoud van de brief op het moment dat u deze kreeg en deze door uw ouders besproken werd. Op de vraag waarom u de brief niet liet vertalen, verklaarde u dat u geen tijd had daarvoor (CGVS, p. 16). U ontving de documenten op vrijdag 3 juni 2022 (CGVS, p. 15) en het gehoor vond plaats op woensdag 8 juni. Het is aannemelijk dat u op die tijd nog geen volledige vertaling kon verkrijgen, maar u had toch voldoende tijd om de brief oppervlakkig door te nemen met iemand die wel kon lezen. Daarnaast verklaarde u dat er na uw vertrek nog een tweede brief werd afgegeven. U kwam dit ongeveer een maand na uw aankomst in België te weten (CGVS, p. 17). U kon over deze brief eveneens weinig informatie geven. U wist niet wanneer de brief was afgegeven of wat er in de brief geschreven stond. U verklaarde dat u wist dat de brief van de taliban was, maar dat u er voor de rest niets over weet (CGVS, p. 17). Opnieuw kan verwacht worden dat u over meer informatie zou beschikken. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat u de brief tijdens uw gesprek bij de DVZ heeft vermeld. Het interview bij de DVZ vond plaats op 29/03/2022. Aangezien u bent aangekomen in België in april 2021 en u na een maand op de hoogte bent gebracht van de tweede brief, kan verwacht worden dat u dit zou vermelden bij de DVZ. Deze onwetendheid over de twee brieven van de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoeker repliceert dat de brief inderdaad de kern van zijn problemen uitmaakt, maar er dient gewezen te worden op het feit dat zoals verweerder al kleinerend aanhaalde hij noch kan lezen noch kan schrijven. Verzoeker meent dat hij zelf bijgevolg niet kon lezen wat er in de brieven stond en van welke instantie ze precies afkomstig waren. Hij stelt dat zijn moeder hem bij thuiskomst van de madrassa, waar de taliban hem

opzocht, verduidelijkt heeft dat de taliban hem wilden rekruteren. Hij meent dat hij de twee brieven ook maar enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft kunnen ontvangen via de post, zodat hij de tijd en kans nog niet had gehad om deze te laten voorlezen of vertalen. Verzoeker betoogt dat hij de tweede brief trouwens nog nooit eerder in handen had gehad, aangezien deze ontvangen is door zijn paternale tante na zijn vertrek uit zijn herkomstland.

Verzoeker kan allerminst bovenstaande correcte weigeringsmotieven ontkrachten. Het feit dat hij niet kan lezen en schrijven biedt geenszins een verschoning voor zijn gebrekkige kennis inzake de dreigbrieven van de taliban en de laattijdige vermelding van de tweede dreigbrief. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige informatie bezit over of ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kernelementen van zijn vrees, in casu de inhoud van de dreigbrieven door de taliban. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees, te meer verzoeker geruime tijd had om zich te laten informeren omtrent de dreigbrieven daar hij nog contact heeft met zijn familie en hij deze kon laten vertalen (persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 10). Het feit dat verzoeker (pas) een beëdigde vertaling van de dreigbrieven toevoegde aan het verzoekschrift en deze verder toelicht in zijn verzoekschrift doet geen afbreuk aan bovenstaande pertinente overwegingen.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota kopieën neerlegt van medische attesten met bijhorende beëdigde vertaling ter staving van het overlijden van zijn vader, benadrukt de Raad dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan de hoger weergegeven concrete weigeringsmotieven betreffende verzoekers gebrekkige kennis omtrent het overlijden van zijn vader. Uit deze documenten waarin sprake is van een aanslag kan overigens evenwel niet blijken dat het overlijden van verzoekers vader is gelinkt aan de weigering om gerekruteerd te worden door de taliban. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekers vader is overleden, volstaat dit gegeven niet om tot de geloofwaardigheid te kunnen besluiten van verzoekers vluchtrelaas. Bovendien moet de Raad aanstippen dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

De Raad meent daarnaast dat de door verzoeker overige neergelegde documenten op het CGVS en bijgebrachte opmerkingen geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 22 april 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (21 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 12) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.3. Verzoeker laat de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

De Raad wijst in dit verband op het volgende.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen

Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met

personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 96-100).

De Raad herhaaldt dat verzoeker de omstandige motieven aangaande een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering ongemoeid laat zodat hij er geen afbreuk aan kan doen. In casu wordt geenszins enig concreet element aangevoerd of bijgebracht ter staving van een (gepercipieerde) verwestering. Er kan in voorliggende zaak niet worden aangenomen dat verzoeker, die overigens niet aanwezig is ter terechtzitting, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn twintig jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij werkte op de landen van zijn vader en naar de madrassa ging (Verklaring DVZ van 2 juni 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 5, p. 11-12), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer, maternale oom en maternale tante bij zijn andere maternale oom in Afghanistan verblijven en twee paternale tantes ook nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarenboven verklaarde verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog contact te hebben gehad met zijn familie na zijn vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 10). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 3).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer, maternale oom en maternale tante bij zijn andere maternale oom in Afghanistan verblijven en twee paternale tantes ook nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 2 juni 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 8 juni 2022, p. 10). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben gehad met zijn familie na zijn vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 10). Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn maternale oom zijn reisweg geregeld en betaald heeft (Verklaring DVZ, p. 12).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEDDocumenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLEDDocumenteerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde

burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU